Årsrapport 2013

Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland 1876–2014

Velkommen til årsmøte
mandag 31. mars kl 19.00
i Hinnasvingene 22

P.O. boks 3040 Hillevåg, 4095 Stavanger
Org.nr. 984950640
MOBIL 934 95 959
www.dyrebeskyttelsensor-rogaland.com
BANKKONTO 3201 56 15647
E-POST dmill@online.no

DSR's styre 2013 har bestått av:

Leder: Kari Mills
Nestleder: Marthe Berntsen
Sekretær: Duane Mills (Død september 2013)
Kasserer: Kari Mills/Marthe Berntsen

1. styremedlem: Kirsten Clausen
2. styremedlem: Marthe Berntsen
3. styremedlem: Sindre Berntsen

1. varamedlem: Ursula Berntsen
2. varamedlem: Tom Johannessen (t.o.m august 2013)
3. varamedlem: Sunniva Olsen
4. varamedlem: Christel Diamantonis

Årsmøtesaker

1. Godkjenning av innkalling
2. Valg av ordstyrer
3. Valg av referent
4. Valg av 2. person til å skrive under protokollen
5. Valg av tellekorps
6. Godkjenning av årsberetning for 2013
7. Godkjenning av regnskap for 2013
8. Godkjenning av budsjett
9. Valg av styre
10. Valg av revisor
11. Valg av valgkomité

På forsiden: Ingrid P. Vandvik med Maffia og rompen til Truite.

DSR – årsrapport 2013

Kjære medlem

2013 – Annus Horribilis

2013 gav oss den ene kampen etter den andre. Kampen om Dyrenes hus på Hinna som har lagt som et mareritt over oss de siste årene fortsatte. Kampen for å få driftsstøtte til hjemløse og mishandlede dyr fortsatte. I tillegg kom den verste kampen – kampen mot kreften som min mann og vår sekretær, som kjempet daglig for dyrene i langt over tyve år, måtte gjennomgå. Midt oppi dette fortsatte dyretragediene i fullt monn.

At folk skal ha omtanke, empati og respekt for dyr generelt, og katten spesielt synes å være en drøm – en fantasi om noe uoppnåelig – noe som skjer i eventyrverden.

Så har vi staten da – gjerrigknarkene. De tjener godt på frivillig arbeid og håver inn våre momspenger. Søkkrike Norge håver inn milliarder på frivillig arbeid selv om den rødgrønne regjeringen opprettet momskompensasjonsordningen. I 2011 ble utbetalingene innstrammet med en rammeavkortning på bare 49 prosent, med andre ord under halvparten! Tro det eller ei, men nå for 2013 er utbetalingene ytterligere innstrammet, til 30,11 prosent. Tro hvordan næringslivet hadde håndtert den biten, dog viser det nok en gang krystallklart det offentliges unnlatelsessynder og manglende evne til å skjønne at når Norge har så mange frivillige organisasjoner – faktisk mer enn noen andre land i verden, så er det politikernes styring det er noe galt med.

Årsrapport sak 6

Januar 2013

Dyrene: Det er snø og kaldt og allerede de første dagene i det nye året begynner tragediene. Første mann var en forlatt huskatt med betennelse i tannkjøttet – han får navnet Pierre. Så er det kattetragedien på Storhaug hvor dyreeier ble alvorlig syk og måtte innlegges på sykehus. Vi har i en tid gått og stelt dyrene for å få en oversikt, dette i overenstemmelse med Mattilsynet. Det viste seg å være 35 katter og syv chinchillaer. Vi ba Stavanger kommune om råd og hjelp uten at det nyttet. Men FRP-politiker Arne Moi Nilsen var lydhør og var med på befaring den dagen vi transporterte dyrene ut.

I østre bydel blir en pusemor med fire små hanket inn. Nok en hjemløs katt blir hanket inn fra en øde rasteplass. En superkjælen katt som er dumpet i Langgata blir tatt inn og får navnet "Langgata Blues."

En rugde og en spurvehauk ble også forsøkt reddet, men skadene og utmattelse tok overhånd.

Dyrenes hus på Hinna

Krangelen med politikerne om driftsstøtte fortsetter omtrent fra dag èn i det nye året. Siden de nektet oss økonomisk støtte til kjøp av Hinnahuset i fjor, prøver politikerne nå å kalle dette en omkamp – på tross av at de selv anbefalte oss å søke om driftsstøtte. Det er bare å trø på videre.

Media/Politikk

Rogalands avis følger saken tett opp, Stavanger Aftenblad og NRK følger opp både før og etter at søknaden ble avslått og utsatt i formannskapet. Saken ble tatt opp i bystyret.

P4-intervju med Kari og Kurt Oddekalv om katt og fugl.

Skole

Amaly Grøntvedt har gjennom valgfaget "ungdomsbedrift" opprettet nettstedet "Pet Guardian" for å hjelpe dyr.

Februar – 2013

To små kattunger blir dumpet i hagen til Mills. En påkjørt katt ligger sterkt skadet i veibanen. Vi rykker ut og bringer den til veterinær. Livet stod ikke til å redde – skadene var for store. En katt med ødelagte tær bli hanket inn, likedan noen kattunger som er dumpet rundt omkring. Vi får beskjed om en påkjørt og skadet fugl på Grannes og er på plass med et bur. "Fuglen" viste seg å være en hegre så vi måtte tilkalle en større bil. Hegren døde av skadene.

Media/Politikk

Mens Stavangers rådmann og en del politikere mener at dyr ikke er deres ansvar står Sandnes-politiker Annelin Tangen (AP) frem i Rogalands Avis og mener det er politikernes ansvar å sikre dyrs velferd. Hun kommer på besøk til oss på eget initiativ. Det var en god opplevelse og det ble et stort oppslag i RA. Stavanger Aftenblad har portrettintervju med Kari – "Kattekvinne og urokråke" som de kaller henne. NRK Sørlandet, tv og radio tar opp katteproblematikken i Arendal. Ungdomspolitikeren i AUF -Sandnes og Gjesdal inviterte til medlemsmøte og temakveld. Sindre og Marthe representerte oss.

Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland vs Dyrebeskyttelsen Norge

Endelig er den migrenen over. Kjøpskontrakten er underskrevet og huset betalt. 4,5 millioner måtte vi ut med da vi ikke ville godta DN`s betingelser om munnkurv. Vi er endelig fri!

Mars – 2013

Dyrene: En megakosen, rød, stor hannkatt hankes inn og får navnet Albert. Han blir kastrert og omplassert nesten før vi får sukk for oss. En toppdykkerand er så skadet at den dør på vei til veterinær. En halvtam mink med en skade på den ene foten blir funnet i et boligstrøk. Det blir en god del veterinærbesøk og behandling før den blir ok og kan kastreres. Nå håper vi å få sendt ham opp nord til PolarZoo hvor de har en sterilisert hunnmink fra Tromsø. Alltid best å være to!

Hittil har mange katter blitt hanket inn og vi kjører frem og tilbake til veterinær i ett kjør. Alt i alt; 35 veterinærbesøk hittil i år.

I forbindelse med min invitasjon til H.M Kongen 18. mars fikk jeg også anledning til å besøke dødssyke Kari Berdalen på sykehuset. Kari var med å grunnlegge Dyrebeskyttelsen Oslo og Akershus (DOA). Jeg har fulgt henne gjennom årene og har alltid hatt stor respekt for hennes utrettelige innsats. Det var et sterkt, men godt møte. Vi visste begge at det var siste gang vi så hverandre.

Les hennes historie på: www.kari-berdalen.com

Media/Politikk

11. mars bivånet jeg politikerne i bysalen mens de diskuterte driftsstøtte. De mektige flertallspartiene sa nei. Vel vel, jeg er ikke kjent for å gi opp så lett så det blir nok noen runder til. RA følger flittig opp. SA lanserte i februar kåringen "Aller best" og ba leserne nominere sine favoritter i 12 kategorier. Jeg ble bedt om å delta da mange hadde foreslått mitt navn. Sa omsider ja, selv om jeg ikke liker konkurranser.

Møte med kongen og dronningen

18. mars, klokken 14.00 var jeg invitert til mottakelse på Det kongelige slott i anledning tildelingen av Kongens fortjenestemedalje. Den fikk jeg overrakt av Stavangers ordfører i september 2012. Som ledsager hadde jeg valgt Bodil Eikeset i Norsk Huskattforening. Jeg ville helst hatt med meg min fantastiske mann og støttespiller, men det gikk sterkt nedover med helsen hans. Det var derfor ikke lett for meg å reise til Oslo, men det gledet Duane at jeg tok denne turen.

Vi fikk en ærverdig mottakelse, stor omvisning med innføring i historikken før samling i ballsalen med Champagne og utsøkte kanapeer. Kong Harald selv er jo rene godgutten med begge beina godt plantet på jorden, og en lun humor. Jeg fikk fortalt ham litt om de traumatiske lidelsene menneskene påfører kattene. Han ble sjokkert.

Årsmøte – 2013

Med årsrapport og regnskap for 2012 ble det avholdt årsmøte torsdag 21. Mars. Fint fremmøte. Forut for møtet hadde vi dugnad med adressering og utsendelse av rapporten.

April – 2013

Dyrene: 29 katter og en skadet måke blir hanket inn denne måneden. Måken var så skadet at måtte avlives hos veterinær. Kattene er alle tamkatter som er forlatt og satt ut for å dø. "Godpus" gikk i månedsvis fra dør til dør på Hommersåk i håp om et hjem. En snill, renslig kastrat på fem–seks år – dessverre ikke merket. En beboer gjorde alt hun kunne for å finne eier uten hell. Vi tok i mot "godpus" selv om vi egentlig ikke hadde plass. En fødende kattemor blir også tatt inn fra Hommersåk, og en annen kattemor med bittesmå unger blir hentet på Figgjo. På Løkkeveien i Stavanger hanskes et stort antall katter inn. De har hatt tilhold i en bakgård og er i alle størrelser, "small", "medium", og "large". De er alle i sjaber forfatning. Vi får god hjelp med innfangningen av en dyrekjær nabo i området.

Dyrenes hus
Trappen og inngangspartiet sprakk i kulden i vinter. Arne påtok seg reparasjonsjobben.

Skole
Mats fra UIS er hos Kari ang intervju om dyrevern.

Media
SA kårer "De aller beste" og tenk jeg vant i min kategori. Litt av en overraskelse! Stort oppslag i SA Plussmagasin og på SA nett. Den 17. april kom selveste sjefredaktør Lars Helle hjem til meg med en flott diplom og ditto blomsterbukett.

Mai – 2013
I underkant av 50 trengende, lidende dyr og fugler må vi hanke inn i mai. Det er ferieplanlegging som ødelegger for dyrene. 1. mai må vi hente en kattemor med noen kattunger. De er forlatt ute i en park. Det dumpes flere katter i samme park senere. Likedan på Forus som er blitt en notorisk dumpeplass gjennom årene.

Et helt kvartal skal rives i Stavanger, og kattene som har hatt tilholdssted der må tas hånd om. Vi hanker inn mange. Noen drektige, noen føder rett etter ankomst, og ingen er i god form. De må behandles for alt mellom himmel og jord. Vi hører hysteriske katteskrik fra en container som står ca. 6–8 meter nede i et søkk. Jeg må fire Sunniva ned i containeren så hun kan få tak i den lille livredde kattungen. Det lykkes. Sunniva og kattungen må dras opp igjen. På Lutsi er nok noen katter dumpet, den ene er en sterilisert og merket hunnkatt. Vi finner ut hvem som er eier via Dyreidentitet. Eieren bor på Hommersåk, men er flyttet. Vi finner ikke ut hvor. En annen diger hannkatt sies å ha vært i et område noen år, men han er sky og kommer kun frem om natten. Beboerne har vært enestående og gitt mat. Den siste katten vi får fanget inn er denne skye. Han er stor og vakker og verdens største kosepus.

Krisesenteret ber om hjelp til en kattemor med tre småkattunger som bare er en uke gamle. Joda, vi hjelper.

Likedan hjelper vi en morløs liten pinnsvinunge, en tyrkerdue, noen små måltroster og en sildemåke. Den lille andungen fra Hommersåk døde dessverre.

Media
Kattesak på Lutsi (**SA**)

RA: Ole Andreas Westby i Frelsesarmeen uttaler sin rystelse over at romfolk som er husløse i Stavanger ikke en gang har et toalett, mens Stavanger har Kari Mills til å hjelpe hjemløse katter.

Frivillig innsats hos Mills
Duane er sykere og klarer ikke å hjelpe. En stor innsats fra Arne, Reidun og Christel gjør at det likevel sviver rundt. En ny mannlig hjelper stiller opp. En australier med et stort hjerte for katt. Han hjelper til med å slå plenen og hva ellers Millsene måtte trenge hjelp til.

Juni – 2013
En due, en trost, en skjære og en gjerdesmett er blant de bevingede tobente som kommer inn denne måneden, ellers er det kattunger, og voksne katter som eiere har forlatt som blir funnet. En kattemor med fem unger blir dumpet hos Mills. Hendelsesforløpet kan du lese om lengre bak i bladet. RA slo opp historien og reaksjonene var mange *(se side 6)*.

Politikk og media
Stavanger-rådmannen innstiller på nok et nei til driftsstøtte til DSR. Per A. Thorbjørnsen (V) kaller saken en het potet. Opposisjonen er klar til å bevilge en halv million. Saken tas opp i formannskapet 13. juni. Det blir en del avisskriverier, og jeg fyrer av brev til politikerne. Jeg er temmelig … lei av å høre på deres meningsløse argumenter, men torsdag 13. juni vedtok formannskapet å gi oss fast årlig driftsstøtte på 150.000 kroner. Något skuffet, ja, men det er i alle fall en fast sum en kan regne med. Må ærlig innrømme at det har vært litt av en kamp og et utrolig press. Hadde det ikke vært for den solide oppbakkingen og støtten fra min mann Duane så hadde jeg sikkert gitt opp for lengst.

SA lager en sommerserie kalt Fylkesvei 44. Veien går gjennom hele Rogaland. Det ble to sider i avisen om Hinnahuset med og uten dyr.

Veterinærene i distriktet opplyser om færre avlivninger i ferietiden samtidig som de nevner at folk stort sett tar godt vare på dyrene. Ja den siden av medaljen ser vi fint lite, om ingenting av. Noe Arne presiserer i et intervju.

Måkemassakre i St. Olav
Tre personer gikk på takene i St. Olav og slo i hjel måkeunger med en kjepp. Stavanger kommune tok prompte grep. Saken er anmeldt. Måkene i området er fiskemåker og bestanden er sterkt redusert. Fiskemåker er oppført som "nær truet" i den nasjonale rødlisten.

August – 2013
Fire pinnsvin må reddes. En due, en måke og nok en trostunge. Den ene dumpa kattefamilien etter den andre

må tas inn. Et bur med tre kattunger settes utenfor døren hos Mills og senere i måneden dumpes en kattunge i hagen. Falken ringer en morgen jeg er på vei til sykehuset for å sitte hos Duane. De har fått inn en liten kattunge og ber om hjelp. Joda, jeg henter kattungen og drar deretter til SUS med kattungen.

15. august ringer Tom og forteller at han og Siv Bente flytter ut fra Hinnahuset om en uke. Som sagt så gjort. Marthe tok overnatting, og Christel, Sunniva og Ursula bistod i stell og rengjøring. Oppussing av leiligheten i andre etasje, hvor Siv Bente og Tom hadde bodd, startet umiddelbart etter at de flyttet ut. Jeg stod for det meste av arbeidet. Heldigvis hadde jeg flust med maling fra oppussing hjemme, men det hele var et mareritt. Jeg pendlet til og fra SUS hvor Duane ble dårligere, hjem til stell og pleie av dyrene hos oss, ut til Hinna og male noen vegger, (problemet var at veggene måtte males hele fire ganger etter vask) tilbake til SUS, så hjem for noen timers søvn før det var på an igjen.

September – 2013

En fiskemåke, og en liten pinnsvinunge hankes inn samt en del kattunger. Det jobbes ennå hektisk med oppussingen på Hinna, jeg har ikke krefter til å ta fatt på takene og får to proffe malere til å ta jobben. Duane har et ønske om å se leiligheten og får et par timer til å være med å se hva som var gjort. Det gledet ham å se hvor lekkert det ble og etterpå tok han seg god tid til å kose med alle kattene nede i stuen før han ville hjem. Det ble hans siste tur. Duane døde 17. september. Da ungene hans reiste hjem til USA etter begravelsen kom dyrevennen Grethe og bodde hos meg i en måneds tid. Hun hjalp meg også å ferdigstille leiligheten på Hinna noe også min friville hjelper fra Australia bidro med. De var en fantastisk hjelp og støtte samtidig som de hjalp med stell av alle dyrene hjemme hos meg. På Hinna ordnet Christel, Ursula, Marthe, Sunniva opp. Arne bidro hele tiden hjemme og på Hinna, men Sindre stod på for fullt med å stelle fuglene og pinnsvinene.

Dyrenes hus

Denne måneden begynte oppussingen av husets fasade. Det trengtes sårt. Arne tok seg av utskifting av en del bord. Huset ble vasket, skrapt og malt.

Oktober – 2013

På grunn av situasjonen så vi oss nødt til å legge ned vakttelefonen en periode. I midten av oktober fikk vi oss en ny dyrepasser på Hinna. Vi håper bare at hun vil trives i den nyoppussede leiligheten. Jeg kunne faktisk tenke meg å bo der selv. Det er blitt en lekker leilighet. En liten kattunge blir hanket inn ved UIS, 10 pinnsvin og noen fugler blir tatt hånd om, vi er oppe i 100 veterinærbesøk.

November – 2013

Dyrene: En alkekonge blir forsøkt reddet men er for syk til å klare seg. To duer tas inn for behandling. Vi finner eieren til en påkjørt og skadet katt, og en liten kattunge springer mjauende rundt i et industriområde.

Mattilsynet

Kommer tidlig en morgen på uanmeldt besøk til Hinna på grunn av en klage på vårt kattehold. De var der vel og lenge og besiktiget alle rom og alle dyr – ute og inne. Konklusjonen var klar *(se side 6)*.

Sandnes kommune

Rådmannen i Sandnes vil i 2014 videreføre fordeling av midler til frivillige lag og organisasjoner. Flertallspartiene støtter dette og vi får 40.000 kroner også i 2014.

Dyrebeskyttelsen Norge

Oppretter en ny forening. Dyrebeskyttelsen Nord-Jæren i området. Det er for så vidt ganske greit dersom de er klar til å ta i et tak, for gudene skal vite at det trengs.

Media

Sunniva har et bra leserinnlegg i RA *(se side 7)*.

Skole

BVG har intervju om katt med Arne.

Desember – 2013

En klissvåt måned – regn i bøttevis og forlatte dyr. En utlending reiste hjem på julefereie, tilbake satt en voksen, våt, sulten og skadet hannkatt. Det er liksom så greit for noen å ha katt når de har lyst og bare gi blanke når det ikke passer mer. Vi har katten og vi kommer til å ha den. Det blir nok en del veterinærbesøk fremover da katten sliter med et gammelt skjevgrodd benbrudd. Noen små kattunger blir levert en av juledagene. Historien damen presenterer er usann – som vanlig. For at de små nøstene ikke skal komme i feil hender tar vi dem inn. Den lille sorte kattungen som blir funnet på Forus blir forsøkt levert til Dyrebeskyttelsen Nord-Jæren. Responsen er negativ – de har ikke tid…

De anbefaler avlivning. Vi tar selvsagt inn den lille som er ca 7 uker. Den hadde lidd en langsom død i dette regn – og stormfulle været . Det er en selvfølge for Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland å hjelpe dyr i nød!

Skole

Randaberg videregående intervjuet Sunniva om styrets drift av DSR.

Årsrapport 2013 kortversjon

Det er avholdt 1 årsmøte, 12 ordinære og 2 ekstraordinære styremøter.
Det er utført seks dugnader og to advokatmøter.

Antall dyr i vår varetekt pr. 1. januar 2013: 398
Antall dyr tatt inn i 2013: 261
Antall dyr ut i 2013: 309
Antall dyr i vår varetekt pr. 31 desember 2013: 350
Vi har avlagt 125 veterinærbesøk.
Vi har sterilisert og kastrert 135 dyr.

Dyrearter vi har tatt inn: Katt, mink, chinchilla, kanin, pinnsvin, trost, due, måke, alkokonge, kråke, and, skjære, hegre, rugde.

Innkommet på vakttelefon, e-post og fax: 1546 saker (snitt 4,2 saker per dag)

Kattesaker: 67 %
Hundesaker: 8 %
Fuglesaker: 8 %
Gnagere: 1 %
Vilt: 2 %
Gårdsdyr: 0,9 %
Fisk: 0,1 %
Råd/veiledning: 13 %

DYREBESKYTTELSEN SØR ROGALAND
Postboks 3040 Hillevåg
4095 STAVANGER

Deres ref:
Vår ref: 2013/247951
Dato: 19.11.2013
Org.nr: 985399077

Mattilsynet

Mattilsynets tilsyn for planter, fisk, dyr og næringsmidler

TILSYNSRAPPORT

Mattilsynet mottok en bekymringsmelding i forhold til katteholdet i Hinnasvingene 22.

Mattilsynet gjennomførte 19.11.2013 inspeksjon hos DYREBESKYTTELSEN SØR ROGALAND.

Fra Mattilsynet møtte førsteinspektør Wenche Sande og seniorinspektør Marie Nøkling.

Det ble opplyst at det totalt var 130 katter i dyreholdet, i tillegg var det 2 chincilla og 7 fugler. De fleste kattene går fritt rundt i stue/kjøkken i førsteetasje og i kjelleren. Kattene som holdes i kjelleren har mulighet til å gå ut i en inngjeret hage. Syke og nye dyr holdes i bur som står i kattenes oppholdsrom. Det er rent og ryddig, med gode rutiner for föring, vask og stell.

Kattene virker tilfreds og harmoniske. De fleste er fine i pelsen og i fint hold. En del katter nyser. Syke kattene tas hånd om ved å settes i bur og får veterinærbehandling ved behov.

Mattilsynet savner et isolat hvor syke og nye dyr kunne vært fullstendig isolert fra friske katter. I et så konsentrert kattehold er det lett å kunne få utbrudd av sykdom og et isolat vil kunne skåne dyrene for dette.

Konklusjon
Et godt dyrehold med trivelige dyr.

Informasjon om anvendt regelverk og dine rettigheter og plikter
Se vedlegg.

Med hilsen

Ole Aamodt
seksjonssjef

Wenche Sande
førsteinspektør

Mattilsynet
Distriktskontoret Midt-Rogaland

Saksbehandler: Wenche Sande
Tlf: 22 40 00 00 / 51685673
Langgata 1 D, Sandnes
E-post: postmottak@mattilsynet.no
Husk mottakers navn!

www.mattilsynet.no

Postadresse:
Felles postmottak, Postboks 383
2381 Brumunddal
Telefaks: 23 21 68 01

Hjemmel for tilsyn
Mattilsynet har i henhold til dyrevelferdsloven § 30 hjemmel til å føre tilsyn og fatte nødvendige vedtak for gjennomføring av bestemmelser gitt i medhold av loven.

Virksomheten er vurdert etter følgende regelverk

- Lov 19. jun. 2009 nr. 97 om dyrevelferd (dyrevelferdsloven)

Ferie = lidelse

Fredag 28. juni 2013. Først får vi melding om en sterkt skadet påkjørt katt. Vedkommende som ringte hadde ringt Mattilsynet, men de var gått hjem for dagen.

Vi henviste vedkommende til Dyrevernsnemda som sa de ikke hadde bur eller feller. Dyrevernsnemnda henviste til Anticimex, men det er en kjent sak at de ikke tar slike oppdrag. Så selvsagt, faller alt på Dyrebeskyttelsen, for de er jo frivillig og det var jo bare en katt.

Så får vi melding om en dumpet halvvoksen katt på Byhaugen. Den er omtrent ihjel sulta. Ja, vi kjenner det på kroppen. Vi vet det av erfaring. Det er jo ferie.

Fortvilte kattungeskrik flerrer luften. Det er fredag ettermiddag, ferien er rett rundt hjørnet og folk haster hjem fra jobb. Trafikken er stor, og midt i et gatekryss står en liten tass av en kattunge på fem-seks uker og prøver desperat å komme over gatekrysset. Heldigvis og takk og pris, så stopper en bil. Kattungen springer i vill panikk inn under bilen, og gamlå (ja, det er meg det) hiver seg ned, kravler inn under bilen, og får tak i det lille nøstet.

Jeg mimrer en forfjamset takk til sjåføren før jeg snur meg og ser en kattemor med to små nøster stå vettskremt inntil husveggen vår. Jeg springer inn og henter en eske for å samle opp den lille kattefamilien, og oppdager to små plastbokser med et lite teppe og noen tørrfôrkuler som er stukket inn under porten vår.

Jeg blir fortvilet – jeg blir rasende. Jeg får rett og slett mordlyst samtidig som jeg kjenner tårene presse på når jeg ser på den forlatte kattemoren som desperat prøver å samle sine små. På vei inn i hagen, høres enda mer jamring. Inn mellom trærne og noe ugress, finner jeg to små kattunger til.

Med andre ord, så har noen friskt og freidig, frekkere enn fanden selv bare dumpet denne lille, unnskyld store kattefamilien inn i hagen vår. Men hva gjør vel det – når de ikke gidder mer så må jo noen andre ta ansvar. Kanskje de skulle på ferie, for det har de råd til. Kanskje de skulle flytte – kanskje de kort og godt var drittlei. Samme pokker hva årsaken var, for den er egentlig helt uinteressant. Det som skinner gjennom, er at vedkommende som har utført denne handling, har gjort seg skyldig i brudd på dyrevernloven, samtidig som det tydelig viser en eller to, eller tre personer uten empati, uten omtank for andre enn seg selv. Ikke en tanke om hvordan denne kattefamilien følte det. Ikke en tanke om hvordan jeg føler å bli påtvunget seks katter. Ikke en tanke på kostnadene og arbeidet som følger med. Hvor avstumpet går det an å bli?

Om noen kjenner til disse kattene vil jeg være meget takknemlig for opplysning om hvem eier er.

Så kom nok en melding om en forlatt kattemor med fire små som var dumpet i sjøkanten på Grødem, samt en mager liten kattunge dumpet på Storhaug.

Slik var denne dagen ...

Kari Mills

KATTEPINE: – Av og til har jeg mest lyst å sette meg ned og gråte og rope om hjelp, men vi har ingen å rope til, ingen hører etter. Vi er jo de som skal hjelpe. Vi skal ta unna den evige flodbølgen av skadde, hjemløse og lidende dyr, skriver Sunniva Olsen i Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland. Illustrasjonsfoto: Erik Holsvik

Når vinden endelig løyer

Endelig er det vinter igjen, hvor mange av oss tenker egentlig det? Jeg gleder meg alltid til vinteren, da er det færre dyretragedier, færre saker som slår pusten ut av oss. Jeg kan ikke forestille meg at jeg noensinne kan slutte i Dyrebeskyttelsen. Hvem skal da gjøre det jeg gjør?

Vi er så få, at hver og en av hjelperne våre er uvurderlige, både de som er aktive i foreningen, og alle de private som tar seg av et dyr de egentlig ikke hadde tenkt å ha. Jeg håper de fleste tenker som jeg, vi må fortsette til politikerne gjør drastiske forandringer.

Hver gang vakttelefonen ringer, knyter det seg i magen. Stadig kommer det nye saker. Hva er det nå? En ny hjemløs katt, en skadet kråke eller kanskje en hund på villspor. Har et skadet rådyr dukket opp i hagen? Naboen truet med å drepe kattene dine? En flaggermus kom inn i stuen? Vi får mange henvendelser, og hjelper som best vi kan. Det verste er når vi ikke kan hjelpe, vanligvis i kattesaker, på grunn av for lite plass, dårlig økonomi og for få frivillige hjelpere.

Av og til har jeg mest lyst å sette meg ned og gråte og rope om hjelp, men vi har ingen å rope til, ingen hører etter. Vi er jo de som skal hjelpe. Vi skal ta unna den evige flodbølgen av skadde, hjemløse og lidende dyr.

Hvert sted i byen har fått en ny betydning for meg, nevn et sted og jeg ser for meg dyr vi har hentet og hjulpet. Bjergsted: Kattungen som nesten døde, men ble tatt inn av en flott dame med en tynn lommebok og et stort hjerte. Den ble tatt inn til oss etter kort tid, og overlevde etter mye veterinærbehandling. Indre Tasta: En hjemløs, livredd katt som hadde blitt påkjørt en uke eller to før jeg fikk høre om den. Bakbeina var helt ødelagte, og veterinæren kunne ikke gjøre annet en å avslutte lidelsene. Grødem: Noen barn hadde funnet en tam kattemor med fire kattunger og en utrolig søt hunnkatt. Kattene hadde flyttet inn i et forlatt hus, fullt av spiker og glasskår. De Røde Sjøhus – duen jeg hentet som døde etter kort tid, den hadde sultet i hel under gladmaten. Straensenteret: To kattunger på cirka tre måneder hadde blitt hevet ut av en bil i parkeringshuset der, under Gladmatfestivalen. Jeg fant bare én, og ber om at noen tok seg av den andre. Den jeg fikk tak i var livredd der den sprang rundt mellom bilene, men tydelig glad for hjelp. Mosvatnet: Den hvite svanen som ikke kunne svømme med de andre og måken med et ødelagt bein. Breiavatnet: Utallige kråker, måker og duer med forskjellige problemer. Jeg vil aldri kunne gå gjennom en park igjen uten å studere fuglene, og vurdere deres helsetilstand.

Dette er kun et bitte lite utvalg av mine historier. Byen blir aldri bare en by igjen, men er en kokende gryte av lidende dyr. Vi prøver å stoppe flodbølgen, men har bare et par redningsvester å hjelpe noen få utvalgte med. Hvem skal vi velge, hvem skal få leve? Det er mitt valg, jeg har ikke noe ønske om å bestemme over liv og død. Hver eneste sommer føler jeg at jeg holder på å drukne, hvordan skal vi klare oss? Vi har til nå alltid klart å komme oss på overflaten igjen, når høsten kommer og vinden løyer. Men jeg vet at til neste sommer kommer flodbølgen tilbake, og vi må finne fram vestene og prøve å holde oss flytende, på ett eller annet vis.

Sunniva Olsen, Styremedlem
Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland

Nekrolog:

Duane Mills

Duane Allen Mills, born in Pawhuska Oklahoma on March 15th 1936, departed this life for his next great adventure on Tuesday, September 17th, 2013. He passed at Boganes Sykehjem after a two year battle with terminal cancer.

He began work with Philips Petroleum as a roughneck in Oklahoma at the age of 18. His career with Phillips spanned 44 years and included assignments in Tripoli Libya, Port Harcourt Nigeria, Goldsmith Texas, and finally Stavanger Norway, where he moved in 1972.

He lead an exciting drama-filled life, with good luck raining down upon him in some of the most dire situations. He witnessed the Libyan revolution, survived two helicopter crashes, one deadly, as well as a knife fight with a home invasion robber in his 60s. Other near misses include spending time in a Nigerian jail, an emergency landing in a light plane, and being washed overboard a North Sea platform.

Duane was blessed with good looks, and an inquisitive intelligence. He was colorful and eccentric and honest, always willing to fight for what is right. He loved science and technology, owning a personal computer before most people even knew you could. He was fashionable, and culturally aware, and in the day loved to wear bell bottom pants and platform shoes. He also had a wicked sense of humor and no topic was off limits. He celebrated diversity in people and friendhips with regards to race, sexual orientation, and life view. As far as politics, as long as you were kind he was willing to hear your opinion.

Beloved of his family, he was always actively involved even though he often worked away from home for days or weeks at a time. He had a passion for sports from a young age, playing basketball in high school until sidelined by injury. He was a referee for his community high school basketball team, in addition to being an umpire for the baseball team. He was known for his singing voice, and was in choir in middle school and high school. Like many young men of his generation, he hung out at the local pool hall, learning to play pool, poker and dominoes. He enjoyed these activities for life, and as a poker player often 'took home the bacon'.

He married Kari Thorsen in 1975, and together they developed their passion for antiques. He collected and repaired antique clocks and was a self taught expert in spring wound movements. After having an antique store at Lagårdsveien, Kari and Duane bought the historic property at Eiganesveien, saving it from the politicians who wanted to tear down the house and build a high rise apartment building in it's place. Together they restored the historic house to its full former glory.

He had a lifelong love of animals, always feeding the stray cats and dogs that he encountered in his hometown in Oklahoma. This trait would eventually lead to a lifelong commitment to animal welfare in Stavanger, with his marriage to Kari, and their involvement with Dyrebeskyttelsen Rogaland. He and his wife Kari sacrificed most of their retirement years to feed and house the unwanted and often abused or neglected cats in the

Stavanger community, but the work also involved rescue of other animals and species too numerous to list here. His family was very proud of this endeavor and have all acquired his love for animals.

In retirement he became an expert genealogist and traced his family lineage back to England in the 1600s. Notable ancestors were ship captains, soldiers in the Civil War (for the North), wild west settlers and cowboys.

He is survived by his loving wife Kari, his three children – Sally, Judy, and Tony, and his 5 grandchildren – Sarah, Ryan, Carly, Regina and Elliot. His legacy of kindness, humor, and strength endures in his children and grandchildren and will surely continue in the next generation soon to come.

Tony Mills and family

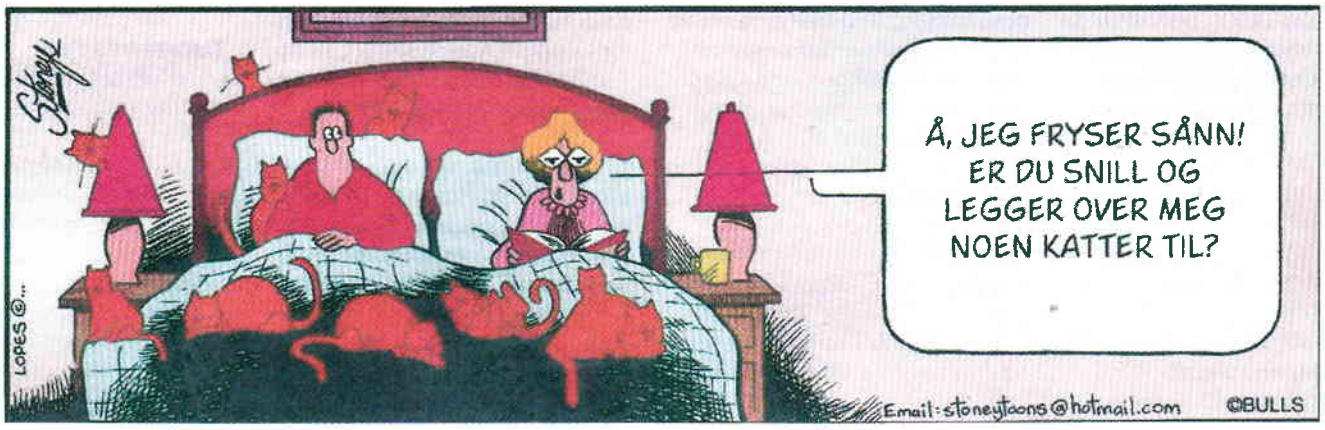

Duane Mills til minne

15. mars 1936 – 17. september 2013

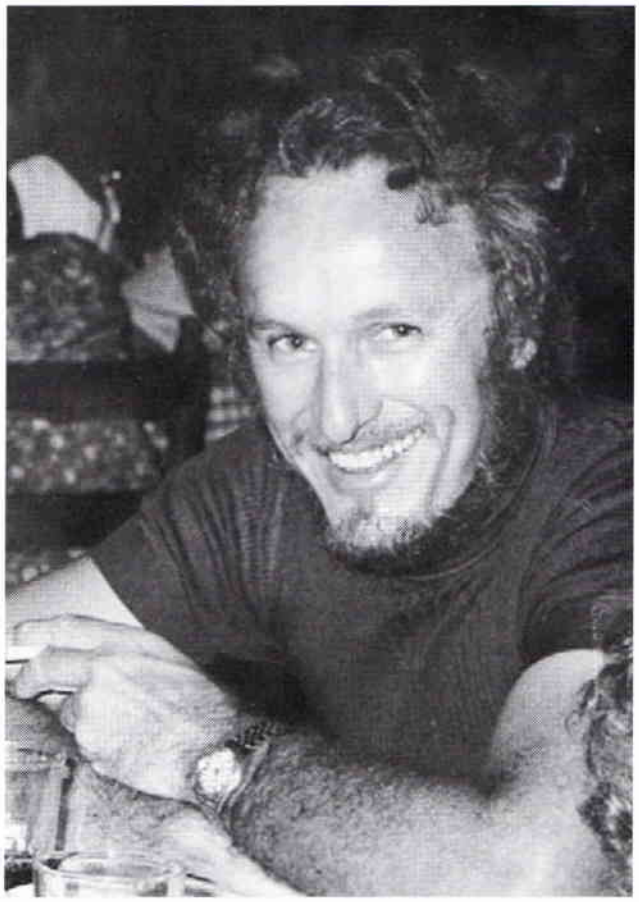

Ingen over – ingen ved siden

Da jeg traff Duane for førti år siden hadde vi begge et ekteskap bak oss. Duane hadde foreldreretten til sine tre barn og jeg ble stemor.

Hvem var han egentlig – mannen som gikk så stille gjennom livet – og gjorde så mye. Han var absolutt alt hva en kvinne kunne ønske seg; Duane var intelligent, kunnskapsrik, vitebegjærlig, omsorgsfull, tolerant, ærlig og i tillegg hadde han en fantastisk humor. Han toppet det hele med å være vakker. Er det rart at jeg falt pladask? Jeg var enormt forelsket – det er jeg ennå.

Uendelig omsorg

Hans omsorg for dyr var enestående. Hver en liten kattunge vi tok inn – enten de var dumpet, mishandlet eller syke, havnet rett i fanget på Duane. Med verdens største tålmodighet vasket, fønet og koste han med dem. Kattene elsket ham.

Det var aldri nei i hans munn dersom et dyr trengte hjelp. Den eneste gangen jeg så et snev av rådvillhet hos Duane var da jeg kom hjem med 60 kyllinger som et firma hadde gitt i gave til en ansatt. Han spurte forsiktig om vi skulle ha dem i stuen da resten av huset var fullt av katter, kaniner og en latterdue. Det ordnet seg heldigvis, og vi fikk ha stuen i fred.

Lokal Primus motor

Årene i dyrebeskyttelsen lærte oss mye på både godt og vondt. Duane var sjokkert over dyrevernet i offentlig regi og han var rasende over Dyrebeskyttelsen Norges behandling av meg og av lederen i Dyrebeskyttelsen i Kristiansand. På lokalt plan var Duane en primus motor i Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland. Ikke bare med sitt praktiske frivillige arbeid, men også med utgivelsen av årsrapporten – og det som tidligere var Lokalnytt.

Inspirator

Duane var en inspirator av de sjeldne. Uten hans støtte hadde jeg ikke klart å holde ut i alle disse årene. Ingen har backet meg opp slik som han gjorde. Egentlig var det han som hadde fortjent Kongens fortjenstemedalje, for uten ham hadde vi aldri klart mengden av arbeid og slit som følger med å ta hånd om alle dyrene som trenger hjelp. Ingen har noensinne brydd seg som Duane. Vi delte alt – tanker, ideer og det frivillige arbeidet. Vi hadde en åpenhet og en ærlighet av de sjeldne. Vi var ikke to – vi var én.

Noen vil kanskje mene at det er viet vel mye spalteplass til omtale av Duane. Det får i såfall bare være. I mine mange- og tyve år i styret i Dyrebeskyttelsen Sør-Rogaland har jeg sett styremedlemmer komme og gå. Duane derimot var stødig som en klippe for dyrenes beste i like mange år.

Kari Mills

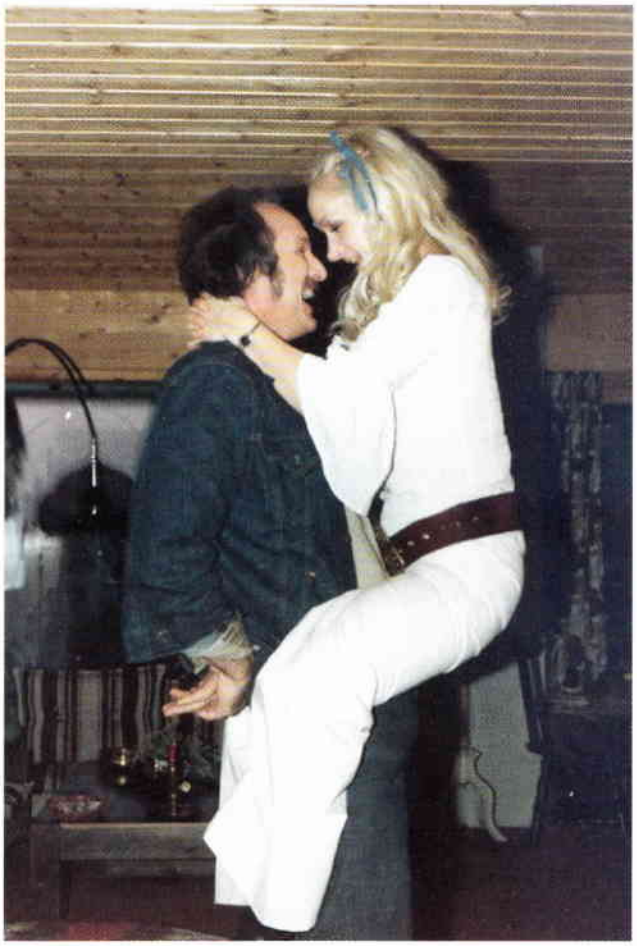

Hvorfor bry seg?

TEKST: DUANE MILLS

Det er få mennesker som vet hva DSR egentlig gjør, selv om vi har frontet dette i media i årevis. I TV Vest programmet "Herlige Norge" fortalte jeg om våre bekymringer for dyrene om noe skulle skje oss. Dette ble en rå realitet bare to uker etter innspillingen, og det er hardt å absorbere.

Jeg prøver å holde bitterheten tilbake når det gjelder Norges dyrevern – som fra det offentliges side er langt fra tilfredsstillende. Er et dyr forlatt, eller lider på annen måte må det bøte med livet. Ingen offentlige dyremottak, ingen hjelp – kun døden. Verden over dumpes, mishandles og vanskjøttes kjæledyr, og de forskjellige land velger å løse problemene på forskjellige måter. I Norge velger man å overse at de finnes.

Ingen politisk vilje

Siden vi ble involvert i 1990 har det ikke hendt én gang at en politiker har henvendt seg til oss med spørsmål om hva vi driver med. At det ikke finnes en eneste "pro bono" – advokat med dyrevern som spesialfelt i Norge, er kanskje ikke så rart – vedkommende ville sannsynligvis ha sultet i hjel.

Norge trenger ikke en lovendring, men en holdningsendring! Selv om de gjeldende lover så langt det er mulig fraskriver staten ansvar for lidende dyr, ville de sannsynligvis vært tilstrekkelige dersom de hadde blitt håndhevet. Folk er fullstendig klar over at dyrevernloven ikke håndheves, noe som fører til bred lovforrakt.

Hva som er årsaken til dette? Kanskje er det for lite midler til politiet? Politiske prioriteringer? Uansett er det lett å forstå at folk mister respekten for loven når 110 km. i timen er blitt den nye 90, når annenhver bilfører snakker i telefonen på motorveien uten å bry seg. Selv når vi kan dokumentere dyremishandling blir sakene henlagt.

Status for 100 år siden

De offentlige dyrevernsnemndene burde fulgt samme prinsipp som parkeringsselskapene. Nådeløs bøtelegging! De kunne blitt selvfinansiert ved å gi bøter for brudd på dyrevernloven.Jeg tror ikke et øyeblikk at Ola Nordmann er mindre glad i dyr enn folk i andre land, men det kan se ut som om de mangler evnen til å reflektere over dyrevern. Som synes det er fælt med slakterier, men glemmer det når de gumler i seg en Hamburger.

For 100 år siden var det status å være aktiv i Dyrebeskyttelsen (se årsmøtereferat fra 1913). Når man sammenligner folketall og status hos styremedlemmene den gang og i dag ser vi en grim utvikling. Medlemstallet er det samme og styret som den gang hadde makt og autoritet står i dag maktesløse. Skylden legger jeg på politikerne som aldri har gjort noe nevneverdig til dyrenes fordel. Og når ikke de bryr seg, hvorfor skal mannen i gata?

For 100 år siden

Generalforsamling 1914 for året 1913

År 1914 avholdes i Børsen i Stavanger efter forutgået bekjentgjørelse den årlige generalforsamling for Foreningen til dyrenes beskyttelse.

1. Den fremlagte årsberetning og regnskap, hvortil ingen bemerkning fremkom.
2. Til medlemmer av bestyrelsen gjenvalgtes de uttrædende Amtmand Larsen og Fotograf Kørner.
3. Til varamænd gjenvalgtes de fratrædende Politimester O. Wetteland, frøken Urchermann og revisor K. Kloster.
4. Til revisor gjenvalgtes K. Kloster.

Til formand gjenvalgtes hr. L.B. Oftedahl og til nestformand Amtmand Larsen. En henstiller seg fra foreningen betjent ang. en betryggende måte til avlivning av katter besluttes oversendt det lokale slagthus med forespørsel om ikke avlivning kan foretas der. Samtidig besluttes det gjort henvendelse til foreningen for dyrenes beskyttelse i Kristiania ang. et apparat til fangst av vilde katter som agtes avlivet. Det besluttes gjennom Formanden gjort henvendelse til presten om at minde publikum ved bortreise i ferien ikke at glemme huskatten.

L.B Oftedahl Thorvald Larsen Enok Svendsen Anna Westerbom

Det er så enkelt for noen.

TEKST: KARI MILLS

Ferie, dyr og det daglige stell er et meget ømtålig tema. Det er et ømtålig tema innad i Dyrebeskyttelsen – men også utad.

Sommerferie, påskeferie, pinseferie, høstferie, vinterferie, juleferie og helgefri…hm…folk har det greit. Klart en må ha fri i julen – det er jo jul jo! Sommerferie må en ha – en skal jo slappe av, og kanskje reise litt. Likedan i påsken, og pinsen – for ikke å snakke om høst- og vinterferie. Alle har jo fri jo. Alle?

Det finnes andre varianter også; "Kan ikke hjelpe i dag, har så vondt i hodet, eller magen, eller hvor det måtte være. Alle må jo få lov til å være syke. Alle?

"Kan ikke hjelpe i dag skal ha middagsgjester", eller "er bedt i selskap". "Skal til tannlegen". Det tar jo ikke lang tid (om en ikke skal trekke ut alt). "Skal til doktoren". Heller ikke det pleier å ta lang tid. "Bare må ha årets første utepils" (tror det kalles kultur). Alle har jo rett på privatliv. Alle?

Jojo, en har sett og hørt det meste etter hvert. Den helt store reaksjonen uteblir. Man er blitt vant til å svelge en kamel eller to – både med- og mothårs. Glidelåsen blir omhyggelig trukket igjen – det er best å tie for fredens skyld.

Så har vi bønnene om hjelp: Vi må ta inn den katten, vi må ta inn de kattene, vi må ta de stakkars kaninene – vi må hjelpe! Hvem vi? Alle?

Vi får stadige henvendelser fra folk som vil hjelpe, men få vil hjelpe med det daglige stellet. Det er hardt arbeid. Godt

Renhold og hygiene er avgjørende viktig i et så omfattende dyrehold som DSR har. Vi kan ikke slurve – det går ut over dyrene. Enkelte synes å ha problemer med forstå dette og det er den triste biten.

Gudene skal vite at de ikke kom inn på silkeputer – dyrene som vi har tatt inn. De trenger daglig stell, medisiner, mat og rengjøring. I tillegg skal de transporteres fram og tilbake til veterinær. Hele situasjonen er skapt av uansvarlige dyreeiere – en stor del av situasjonen er skapt av de som skal på ferie!

Arbeidet vi har påtatt oss tar timevis – både morgen og kveld, dag etter dag, måned etter måned, år etter år. Norges offentlige dyrevern har verken hjerterom eller økonomisk rom for hjelpeløse dyr – det er ikke fint nok, det betyr ikke noe. Med et offentlig dyrevern som ikke fungerer, folk som gir blanke og koser seg på ferie eller hva det måtte være, ja, så står du der … temmelig lei, halveis eller helvis forbannet, trøtt og sliten. Skulle du være så uheldig å være syk så bare glem det.

Det er så enkelt for noen, men ikke for alle. Det er en ensom jobb å være dyreverner. Få om ingen orker å holde ut med en som år etter år aldri har tid, som bryter avtaler i ett kjør for å hjelpe dyr som trenger hjelp.

Spis katten din, du!

Katten kan ikke slåss. Den øser seg voldsomt opp innendørs hvis det lusker konkurrent-krek på vår terrasse, men når den slipper ut, får den juling og løper fort inn, mens menneske-tjenerne refser han som vant.

Det er som det skal være, for vi slåss ikke i vår familie. Katter kan føle sånt. Katten vekker meg som regel ti over fire fordi den vil ut, så da står jeg opp og stirrer på pc-en i håp om at synet skal komme tilbake. En særlig svart morgen kom katteskrikene etter bare få sekunder. Jeg styrta ned trappene og fikk reddet den arme skapningen inn fra en eller annen Kitecat-fora pusopat som forsvant skyldtynga i mørket.

Nå kommer den alvorlige og kjedelige delen:

Ett lite øyeblikk før den smatt inn under sofaen, kikket jeg inn i kattens øyne. De var fylt av en tilsynelatende djup, overraska og desperat frykt som virket skremmende menneskelig. Etter en liten stund lokket jeg den fram og løfta den, og kroppen skalv ennå av redsel. Hjertet mitt krympa seg. Det var en påminnelse: Vårt dyr kan lide. Alle dyr kan lide.

Så prøv å forestille deg at kjøttstykket i butkken er katten din.

For en mann som snart skulle spise frokost var assosiasjonen ubehagelig. Som forbrukere står du og jeg for en daglig tortur mot millioner av dyr som antakelig har et så variert følelsesliv at de er i stand til å bli like redde som katten din. Det er ikke bare den ubegripelige pelsnæringen som først sperrer villdyr inne i Guantanamo-kasser og deretter masseslakter dem. Den industrielle kjøttproduksjonen er sannelig ikke noe kjæledyrprosjekt for My Little Pony-segmentet. Forleden sultet 500 griser i hjel på en såkalt bondegård i Vestfold. 500 griser. Forsøk å se for deg den subbete gjørmegjengen av innesperra flesk og bruk en liten del av den medlidenheten som ikke er oppbrukt på tabloidpresse, til å se for deg dine nærmeste biologiske slektninger i rushtidsdagene før de blir julemat.

Og kylling. Kylling skal redde våre blodårer. Men mat-kyllingen er ingen søt plakat-skjønnas: Intensiv avl og fôring har ført til kyllingen vokser ekstremt raskt. Det er avlet fram et overdimensjonert brystparti, for å utnytte markedets etterspørsel etter brystfileter. Dette fører til høyt blodtrykk og hjerteproblemer. Mattilsynet har registrert økt forekomst av produksjonslidelsen ascites, som innebærer at buken fylles med blod- og lymfevæske.

En bondegård pleide å være et småkult sted der høner vandra mellom sporven på tunet og nippa til rusk og rask mens de tenkte små hønetanker og verpte. Av og til kom det en bonde og hogde hodet av dem, og så lo ungene da det hodeløse kreet flaksa sine siste meter. De hønene hadde det ålreit til de døde.

Før det var menneskene jegere som farta rundt om i naturen med våpen og skamskaut skogens dyr, men de dyra hadde i det minste levd inntil de døde.

Naturen er ond og kald, men vi deler ikke egentlig dens manglende moral. Vi er Universets etikere. Ved matbordet blir vi utøvere av kynisme og hjerteløshet i en størrelses-orden som man må være en gal nevrotiker for å kunne fatte. For vår egen fornøyelses skyld torturerer vi dyr, og vi forlanger at torturen skal skje så billig som mulig, for ellers har vi ikke råd til å fly til det forgangne Jugoslavia på ferie fire uker i året.

Steinalderfolka var industrielt tilbakestående, og for at de skulle få i seg så mye proteiner at de kunne bli høyere enn 70 centimeter i løpet av noen tusen år, måtte de ha kjøtt. Vi trenger ikke spise kjøtt. Det er noe vi driver med bare fordi ingen har fått i oppgave å skape gode plante-imitasjoner. Til og med de vegetarburgerne du kan kjøpe i varehusdisken i dag smaker bedre enn en del papptørre fryseburgere. Tenk hva man kunne oppnådd hvis noen satte kapitalen sin på utforminga av plantemat som liknet kjøttmat så du aldri merket forskjellen? Det er antakelig et enkelt forskningsprosjekt, og det ville ført til mer mat og mindre forurensning.

Du og jeg og Fredriksen kjøper ikke vegetarisk mat. Vi prioriterer å pine dyr mens vi klapper katten eller hunden, og vi ser naturserier fra BBC og LIKER kattungebilder på Facebook samtidig som vi er iskalde mordere og kannibaler. Så prøv å forestille deg at kjøttstykket i butikken er katten din. Noen har fengsla pus, fora ham opp, fylt ham med frykt og rutineslakta han for at noen utvalgte fileter skulle havne i frossendisken. Ville du fremdeles spist kjøtt?

Forleden ble folk forarga fordi det var hest i lasagne, for de liker hester, og de orker ikke tenke seg at de eter Fola Blakken. Vel. Gå til kjøttdisken og døp kyllingfileten Tuppen Snurre, eller kall juleribba for Tante Bolle. Eller se for deg de redde øynene.

Av Arild Abrahamsen – Stavanger Aftenblad, 03. mars 2013